

[Waldorff]

terer med kulkraften, er det ud fra den forudsætning, at den er billig, fordi man kan bruge den på den måde, man gør det i dag. Det er absurd; vi må selvfølgelig stille nogle krav til brug af kul – i den udstrækning vi er nødt til at bruge kul – som sikrer, at anvendelsen af kul bliver væsentlig mere miljøvenlig, end den er i dag, og så bliver det nogle ganske andre alternative beregninger, man skal til at stille op over for hinanden: så bliver kullet ikke det billige energimiddel, man har regnet med hittil.

Det andet problem i redegørelsen er forholdet til den vedvarende energi. Den vedvarende energi har en meget svag placering i lovforslaget om varmforsyning. Det er meget uklart, hvad handelsministeren vil benytte sine dispensationsmuligheder til i forbindelse med tilslutningspligten, og det er uklart, hvordan kommunerne kan forholde sig til den vedvarende energi, som i forvejen står meget svagt på grund af den forskningspolitik, der er ført. Det, der nu kommer til, er, at man igennem den prispolitik, man vil føre, kan komme til at spænde ben for den vedvarende energi.

Tilslutningspligten er heller ikke så uproblematisk, som det kunne se ud. Når det overhovedet er nødvendigt med denne her tilslutningspligt, er det selvfølgelig, fordi man har givet DUC så gode vilkår, at man ikke vil være i stand til at lade naturgassen konkurrere på sine egne betingelser så at sige. Derfor må man have denne tilslutningspligt, og det kan så føre til problemerne med at få indpasset den vedvarende energi, og dér mener jeg man kunne overveje i stedet for den udformning, tilslutningspligten har, at opstille restriktioner eller forbud mod den individuelle oliefyring og imod elvarme inden for de områder, som er udlagt til kollektiv varmforsyning.

Den anden ting, jeg ville tage op, er atomkraften, som jo er noget, man snakker meget om for tiden. Vi er imod atomkraft af mange grunde, og én af dem – og det er ikke den vigtigste – er reaktorsikkerheden. Derom skriver handelsministeren på s. 45 i redegørelsen:

»Et forhold, der har givet anledning til debat, er spørgsmålet om de hypotetiske store uheld. Man må i den forbindelse pege på den forsvindende lille sandsynlighed for, at sådanne uheld indtræffer.«

Det er de ord, regeringen gider ofre på spørgsmålet om reaktorsikkerhed, og det er klart nok en hån imod de hundredtusinder, ja, millioner af mennesker, som tager dette spørgsmål alvorligt. Tryksværtten var dårlig nok tør på redegørelsen, da Tremileværket gik agurk, og det er en begivenhed, som jeg også synes kan fortjene nogle kommentarer her.

Der skete som ventet det, at Danmarks Radio skyndte sig at indkalde Risøfolkene til at komme med beroligende kommentarer, bagatellisere uheldet. Energirådets formand, som er svampeprofessor og medlem af SF Morten Lange, sagde: »Det, der sker i USA, er faktisk lige efter bogen.« Det sagde han, det er ikke engang løgn, det står i B. T. for den 2. april.

Der er mange andre, der har kommenteret den rapport, som miljøstyrelsen nu er kommet med om Tremileuheldet. Det, der sker, er selvfølgelig, at a-krafttilhængerne prøver at få det til at se ud, som om forløbet af Tremileuheldet nærmest er en bekræftelse på, at man har kontrol med a-kraftteknologien, og det er i hvert fald, om noget, direkte løgn.

I den massive propaganda for a-kraften, som vi nu har hørt på i mange år, er der to ting, der er slået fast hele tiden: for det første, at a-kraftteknologien er meget sikker, for det andet, at den menneskelige faktor, som alle jo erkender er en usikker ting, stort set er uden betydning i forhold til reaktorsikkerheden.

De to ting er helt afgørende for de beregninger af den statistiske sandsynlighed for reaktoruheld, som fik Norman Rasmussen til at sammenligne risikoen for dødsfald ved reaktoruheld med risikoen for at få en meteorsten i hovedet på en gade i New York. Uheldet fik i øvrigt selv Norman Rasmussen – og det siger ikke så lidt – til at komme lidt i tvivl om sine spådomme.

Den rapport, som miljøstyrelsen er kommet med, viser i hvert fald to ting: for det første, at teknikken er usikker. Det er ikke noget indtryk af en gennemprøvet, sikker teknologi, man får, når man læser beskrivelsen af uheldet. Der er simpelt hen en stribe af tekniske svigt: pumper, der standser samtidig – det skulle de ikke kunne gøre – sikkerhedsventiler, som ikke lukker – det skulle de heller ikke kunne gøre – utætte pakninger, lækager i dampgeneratorer plus en række